

Год. I.

Излиза периодично

1935 г.

брой 1 лв.

Брой 6.

СЛЪНЦЕ.

Слънцето залива и трепти надъ по-
жълтяли ниви, обагрятъ упорити работници
и кара благодатенъ потъ да капе отъ
морнитъ загорѣли чела. Слънцето, бла-
годатното слънце превръща въ златенъ
прахътъ надъ весели хармани и кара
сърдцето на селяка да скача отъ ра-
достъ — въ душата е слънце. Дългитъ
дни на очакване, на трепети, на стра-
хове предъ надигналиятъ се надъ сел-
скиятъ ридъ облакъ сж изминали и бо-
жието слънце залива съ благословение
края на великия подвигъ. Велико е дѣ-
лото, което завършва подъ милувката
на слънчеви лъчи. Щастливъ животътъ,
края на които е позлатенъ отъ лъчитъ на
една свѣтла, чиста и спокойна надежда
— надеждата за новъ свѣтъ.

Измъчени очи се издигатъ съ благо-
дарностъ къмъ слънцето. Изтощени тѣла
очакватъ подкрепа и сила отъ него; за-
щото слънцето лѣкува, съживява, обо-
дрява. Колко радостъ, колко здраве и
бодростъ може да даде една слънчева
душа — едно изпълнено съ топлина и
вътрешна духовна сила сърдце. Ние жа-
дуваме за слънчеви хора, които да ни
излѣкуватъ отъ униинето, да ни вдѣх-
натъ нови надежди, да накаратъ по ли-
цето ни да заиграе усмивка. Грѣе ли
слънце въ душата ти?

Когато слънчевиятъ лъчъ проникне
тайнствениятъ полумракъ на гората, тога-
ва ние я виждаме въ новъ видъ. Тъмниятъ
горски пжтъ заискрива съ хиляди багри

разкрива своитъ тайни. Очитъ, които
излжватъ сърдечна свѣтлина виждатъ
дълбоко. Тѣ пронизватъ, за тѣхъ нѣма
тайни. Можемъ ли да издържимъ невин-
ниятъ детски погледъ безъ да се замис-
лимъ за най-скрититъ жгли на душата си?
Чистиятъ слънчевъ погледъ чете тайнитъ
на сърдцето. Има Единъ който се нари-
ча сърдцеведецъ — който знае скрититъ
гънки на всѣка душа. Падналъ ли е
лъчъ отъ Неговиятъ благъ погледъ въ
душата ти — превърналъ ли я е въ сим-
фония отъ багри и тонове?

Слънчевиятъ лъчъ е мечъ. Когато
той проникне мрака, тъмнитъ сили трѣбва
да очистятъ полесражението. Слънцето
лѣкува, защото убива причинителитъ на
смъртта. Хората пазятъ дверитъ на сърд-
цето си здраво заключени, защото поз-
наватъ силата на слънцето. Тѣ не искатъ
да се раздѣлятъ съ толкова любими по-
роци, прищевки, стремежи. Тѣ се стра-
хуватъ да застанатъ подъ слънцето на
правдата за да не видятъ колко разяде-
на и болна е душата имъ, колко много
трѣбва да бжде изрѣзано и унищожено,
за да добие тя своя първиченъ образъ —
образътъ и подобие Божие.

Ние жадуваме за слънце, то е не-
обходимость. Народътъ ни, домътъ ни,
децата ни, близкитъ ни искатъ слънце.
Кой ще ни го даде? Нека оставимъ вси-
чко и веднага да потърсимъ Оня, който
каза: Елате при мене всички що се тру-
дитъ и сте обременени и азъ ще ви
успокоя — защото само Той има лѣкъ
за нашитъ рани, само той може да ни
разбере — Той е слънцето на Правдата.

Дългитѣ вратове.

Иванчо билъ боленъ за дълго време и майка му неуморно слагала компреси около врата му докато най-сетне гърлото се подобрило. Настаналъ деньтъ когато Иванчо отново излѣзълъ на улицата. Следъ обѣда билъ обещанъ за едно посещение въ зоологическата градина. Дълго стоялъ Иванчо предъ маймунитѣ и още по-дълго предъ жирафитѣ. Той билъ въ възторгъ когато тѣ протѣгали дългитѣ си шии, за да взематъ нѣщо отъ посетителитѣ. Внезапно Иванчо се замислилъ и запиталъ майка си: „Мамичко, когато ги заболи гърлото, нали трѣбва да имъ слагатъ компреси? Колко ли голѣми ще бждатъ и кой знае колко време ще трѣбва да лежатъ на леглото?“ — Майката сезасмѣла но внезапно рой мисли нахлули въ главата ѝ. Не бѣха ли тия думи истина? Не се ли лѣкуватъ най-трудно тия, които носятъ така високо главата си? Нали съ високомѣрнитѣ е най-трудно да се справишъ? Нали и Словото Божие казва че най-тежко се лѣкуватъ отъ грѣхове тѣ горделивитѣ? Не обещава ли Богъ да даде благодать на смиреннитѣ? „Иванчо“ казала внезапно тя „старай се винаги да бждешъ скромненъ и смиренъ, тогава винаги ще се намѣри начинъ да се лѣкуватъ нуждитѣ и недѣзитѣ ти“.

Малки любезности

Вѣрвамъ че ако ние всички изпитаемъ сърдцето си ще откриемъ че сме много небрежни по отношение малкитѣ нѣща. Колко често виждаме хора, които поради липса на по-сериозно мислене и внимание, въпреки добринита си, нищо не струватъ за облекчение и ошастливяване на другитѣ. Колко често у дома се надпреварватъ да бждатъ любезни, но когато стане дума за нѣщо по-сериозно, малкитѣ учтивости се забравятъ и полека лека себелюбието взема преднина. Малко сж случаитѣ въ живота, когато можемъ да сторимъ много за другитѣ, всѣки день обаче ние имаме възможность да сторимъ нѣщо малко, незначително,

незабележано. Когато внимаваме за тия малки нѣща, тогава нашиятъ собственъ характеръ се обогатява. Много рѣдко можемъ да сторимъ нѣкое малко добро безъ самопожертвование, свикнемъ ли обаче всѣки день да мислимъ за малкитѣ добрини които можемъ да правимъ за другитѣ, ние ще се излѣкуваме отъ нашиятъ собственъ егоизмъ.

Любезността е международенъ езикъ всѣки я разбира.

Рецепта противъ ядосване.

Единъ господинъ билъ много тежко обиденъ. Въпреки това единъ неговъ приятель, нѣколко дни следъ това го видѣлъ веселъ и въ отлично настроение. „Чудя се, че толкова скоро забравихте оная страшна неприятность. Какъ може това?“ — „Да, но това е тайно лѣкарство и за да ви бжда полезенъ, когато и на васъ се случатъ подобни работи ще ви го кажа. Когато ми се случи подобно нѣщо азъ мълча, защото намирамъ, че колкото повече говоря за това, толкова по дълбоко се набива трънътъ. Когато бъркате въ една чаша съ вода въ която има пѣськъ или друга утайка, тогава водата помътнява; оставите ли водата на спокойствие, мръсотията се утайва и водата се избистря. — Второто лѣкарство е, че азъ мисля колко скоро отлита живота ми и че скоро ще стигна на цельта. Това което единствено е по-трѣбно ми се вижда така важно, а това което ме дразни така нищожно, че азъ спокойно мога да се отърся отъ него. Най-сетне третото лѣкарство е, че азъ отивамъ и доставямъ нѣкому нѣкоя радостъ. Така и последниятъ пѣжъ занесоха на единъ който бѣше въ нужда една малка помощъ. Когато видѣхъ свѣтналитѣ очи и зачервенитѣ отъ радостъ и благодарность страни, моятъ ядъ и раздражение изчезнаха“.

**Търсишъ миръ — добивашъ наслада.
Търсишъ ли наслада — загубвашъ мирътъ.**

Веселиятъ селенинъ.

Единъ князь билъ на разходка една заранъ и се спрѣлъ при единъ селенинъ, който орѣлъ и пѣлъ.

„Добре ти е на тебе“ — казалъ усмихвайки се княза, „твоя ли е нивата, която орѣшъ така прилежно?“ „Не драги господине“ отговорилъ селенина, който не позналъ княза“ не съмъ толкова богатъ, азъ съмъ надничаръ.“ „Колко ти плащатъ на день?“ — попиталъ отново князътъ. „Зависи, ако добре плащатъ около 80 лв.“ — „Наистина това не е много, стигатъ ли ти?“ „Дали ми стигатъ? Колко работи мога да направя съ 80 лв.“ — „Какъ е възможно това?“ Засмѣнъ селенина му отговорилъ: „Понеже искате сериозно да знаете, затова ще Ви кажа: 20 лв. употребяваме двамата съ жената; съ 20 лв. плащамъ стари дългове; 20 лв. давамъ въ заемъ и 20 лв. давамъ за Бога“. „Не те разбирамъ, това което говоришъ е за мене гатанка. Обясни се.“

„Въ кѣщи живѣятъ старитѣ ми родители, които сж ме хранили. Сега е мой редъ да ги храня понеже сж слаби — това сж старитѣ дългове които плащамъ, и за които ми сж нуждни всѣки день по 20 лв. Двадесетѣхъ лева които давамъ на заемъ и които даватъ лихва — употребявамъ за децата си за да се научатъ на нѣщо добро. Тия пари ще получимъ обратно, когато остарѣемъ съ жената. Съ последнитѣ 20 лв. издържамъ сестра си, която е болна и не може да работи—тия пари давамъ на Бога“.

Тоя отговоръ се харесалъ извънредно много на княза и той казалъ на селенина: „Браво, bravo на тебе! сега пъкъ азъ ще ти задамъ една гатанка. „Познавашъ ли ме?“ „Не мога да си спомня.“ „Добре, преди да минатъ 5 минути, ще ме видишъ десетъ пѣти и ще ме занесешъ въ джоба си въ кѣщи“. „Това е много тежка гатанка, не ще мога да я разгада.“ „Сега внимавай“ отговорилъ княза и отчелъ на смаяния селенинъ десетъ нови стотарки, върху които билъ отпечатанъ образа му. Когато и последната стотарка отишла въ ржката на селенина княза се усмихналъ и казалъ: „Монетитѣ сж добри, тѣ сж Божии; а азъ съмъ касиера му! — до виждане!“

Отъ вѣчната съкровищница.

Библията е наистина съкровищница, но тя иска упорити работници които да намѣрятъ и присвоятъ съкровищата ѝ. Драги читателю, имашъ ли библия? Ако нѣмашъ купи си веднага, защото тя е най-евтината книга. Прочети стихътъ предъ и следъ посочениятъ и ти ще се увѣришъ, че нѣма по-велика мъдростъ отъ мъдростъта на Божието Слово и че то е свѣтлината, която най-добре озарява жизнениятъ ни пѣтъ и го осмисля. Състави си самъ азбука отъ любимитѣ си стихове и ти ще се изненадашъ отъ тѣхната прелестъ.

Азъ съмъ пѣтятъ, истината и живота.

Ев. Иоана 14, 6.

Богъ е любовъ 1 Иоаново 4, 16.
Всичко съдействува за добро на тия, които любятъ Бога. Римл. 8, 28.

Господъ е пастиръ мой. Псаломъ 23, 1.
Дойдете при мене всички що се трудите и сте обременени. Ев. Матей 11, 28.

Единъ е вашиятъ учителъ, а вие всички сте братя. Ев. Матей 23, 8.

Жалостивъ и милостивъ е Господъ...

Псаломъ 103, 8.

Защото Богъ толкозъ възлюби свѣтътъ щото даде своя единороденъ Синъ...

Ев. Иоана 3, 16.

Идете научете всичкитѣ народи...

Ев. Матей 28, 19.

Както желаете да правятъ хората на васъ, така и вие правете на тѣхъ. Ев. Мат. 7, 12.

Любовта не търси своето... 1 Кор. 13, 5.

Милость искамъ а не жертва... Ев. Мат. 9.13.
Наказвай сина си докато има надежда.

Притчи 19, 18.

Отъ плодовѣтъ имъ ще ги познаете.

Матей 7, 16.

По-блаженно е да дава човѣкъ отколкото да приема. Деянция 20, 35.

Работника заслужава своята заплата.

Ев. Лука 10, 7.

Сърдце чисто сътвори въ мене Боже!

Псаломъ 51, 10.

Твоето слово е свѣтилникъ на нозетѣ ми.

Псаломъ 119, 105.

Утѣшавайте, утѣшавайте людете ми казва вашиятъ Богъ. Исая 40, 1.

Филипъ намира Натанаила и му казва: намерихме... Ев. Иоана 1, 45.

Христовата любовъ ни принуждава.

2 Коринт. 5, 14.

Царството Божие не е ядене и пиене.

Римл. 14, 17.

Чакай Господа! Псаломъ 27, 14.

Широка е портата и пространенъ е пѣтъ, който води къмъ погибель. Ев. Мат. 7, 13.

Ще стана да ида при баща си. Ев. Лука 15.18

Юношитѣ ви ще виждатъ видения.

Деянция 1, 17.

Ядете ли, пиете ли... всичко вършете за Божията слава. Коринт. 10, 31.

Абонамента за „Свѣтилникъ“ е 10 лева за година. Абонирайте и приятелитѣ си. Всичко за „Свѣтилникъ“ да се изпраща на адресъ: П-ръ Г. Сивриевъ — ул. А. Василевъ, 6 — Варна.

За словоохотливитѣ.

Принцъ Конде коленичилъ еднажъ въ църква до единъ младъ семинаристъ, който му направилъ впечатление съ своята скромность и молитвенъ унесъ. „По всѣка вѣроятность тоя младежъ е много ученъ, защото често се срещатъ набожность и ученость заедно“ — помислилъ принцътъ и поискалъ да влезе въ разговоръ съ младежа.

„Какво учите въ семинарията?“ попиталъ принцътъ. Запитаниятъ не отговорилъ. Предполагайки, че въпросътъ не е билъ разбранъ принцътъ запиталъ отново: „Какво учите въ семинарията?“. Пакъ никакъвъ отговоръ. Когато принцътъ го запиталъ за трети пжтъ, тогава младежа вдигналъ глава и отговорилъ вежливо и спокойно: „Учатъ ни да мълчимъ, когато сме въ църква!“

Колко богослужения сж безполезни понеже липсва съсредоточение въ слушателитѣ, които не сж използвали минутитѣ преди богослужение въ тишина и душевно углѣбяване?!

Миролюбие.

Конятъ на единъ селенинъ влѣзалъ веднажъ въ ливадата на съседа му. Съседа единъ суровъ и мраченъ човѣкъ веднага отвлѣлъ конятъ въ общинския оборъ, който служѣлъ за затваряне на безстопанственни животни. Следъ това отишелъ при собственика и му казалъ: „Намѣрихъ коня ти въ ливадата ми и го отведохъ въ селския оборъ, ако го

намѣря още веднажъ, пакъ тамъ ще го откарамъ, добре да знаешъ!“ — „Добре отговорилъ другиятъ, азъ ще платя глобата. Щѣхъ да забравя, вчера шесть твои крави бѣха влезли въ моя дворъ и опустошили една купа сено. Азъ не ги откарахъ въ обора, а ги отведохъ въ твоя дворъ, и ако още веднажъ ги намѣря въ двора си, пакъ ще ги докарамъ въ твоя дворъ, добре да знаешъ!“ Това било огънь върху главата на коравосърдечниятъ. „Вие сте по-добъръ отъ мене,“ — призналъ той засраменъ. Отишелъ бързо въ общината платилъ глобата и довелъ коня на миролюбивиятъ си съседъ.

Мѣсто при ангелитѣ.

Една майка, която приготвила брашното за омѣсване на хлѣба се отдалечила за малко отъ масата. Нейната дъщеря се надигнала на прѣсти да види какво има на масата и за нещастие я прекатурила а брашното се прѣснало на пода. Ядосана майката ударила детето и извикала: „Ти винаги се пречишъ изъ краката ми!“ Две седмици следъ това малката Мария се разболѣла тежко и докато лежала въ треска запитала внезапно: „Мамичко дали ще има мѣсто между ангелитѣ за мене? Дали нѣма да преча и на тѣхъ?“ О, какъ се забили като мечъ тия думи въ изтерзаното майчино сърдце! Какво не би дала да вземе назадъ казанитѣ въ раздражение думи и да запази детето си. Уви, то вече не се привдигнало и издѣхнало въ ржцетѣ ѝ.

Ела на службитѣ въ Еван. Мет. Еп. Църква — „Драгоманъ“ 4

Недѣля заранъ 10 ч. Богослужение съ проповѣдь

„ 11 ч. недѣлно училище

вечеръ 8 ч. Богослужение съ проповѣдь

Четвър. вечеръ 8 ч. молитвено събрание

Входа за всички служби е свободенъ.

Отговор. редакторъ: П-ръ Г. Д. Сивриевъ
ул. „Ал. Василевъ“ 6, Варна

Ваканцията на „Свѣтилникъ“ изтече.
Съ настоящия си брой той отново почва
редовно да излиза.